

Arrest

nr. 115 936 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Manzagal (Alingar district van de provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou tot het 10de jaar naar school zijn geweest, waarna uw familie in een conflict verwickeld zou zijn geraakt en u uiteindelijk door uw vader het land zou zijn uitgestuurd. U zou naar het Verenigd Koninkrijk (VK) zijn vertrokken en daar asiel hebben aangevraagd. In de periode van uw verblijf ginder zou het probleem van uw familie in Afghanistan via de dorpsouderen zijn opgelost. U zou twee jaar in het VK zijn gebleven en uiteindelijk op 10 juli 2007 naar Afghanistan zijn gerepatrieerd. Terug in Laghman zou u met de hulp van uw oom langs vaderskant een restaurantje hebben geopend in Mehterlam, de provinciehoofdstad. Op een ochtend, ongeveer anderhalve maand nadat u in het restaurant was begonnen, zou er op een schaduwplekje

voor uw restaurant een hond hebben liggen slapen. U zou deze hond hebben willen verjagen en hem daarom hebben geschopt en uitgescholden voor 'talib'. Omstaanders zouden dit hebben gehoord en sommige ermee hebben gelachen. Zo'n acht dagen later zou u op een avond met de fiets onderweg zijn geweest naar huis en ter hoogte van het dorp Besram zijn aangesproken door onbekenden. U zou zijn gestopt, maar daarna hardhandig zijn geslagen door de mannen. Zij zouden hebben gezegd dat zij u dood wilden. U zou hebben weten te ontsnappen en naar huis zijn gelopen. U zou zich sindsdien nog anderhalve maand thuis hebben verscholen. Uw oom zou in die periode ook via andere dorpelingen die met de taliban gelinkt waren te weten zijn gekomen dat de taliban op de hoogte waren geraakt van wat u tegen de hond had gezegd en dat u daarom ook was geslagen. Hierna zou uw oom uw vertrek hebben geregeld en rond oktober 2007 zou u Afghanistan hebben verlaten. Onderweg zou u ongeveer vier jaar en twee maanden in Griekenland hebben gewoond en gewerkt uit angst om elders in Europa te worden gerepatriëerd. De situatie in Griekenland voor immigranten werd echter te gevaarlijk en u besloot uw reis verder te zetten. Op 29 februari 2012 diende u in België uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 5/1/1383 (24 maart 2004 Gregoriaanse kalender (GK)), een attest van Home Office United Kingdom d.d. 10 juli 2007, een attest m.b.t. het familieconflict, het verkoopcontract van uw restaurant, een dreigbrief van de taliban, een medisch attest van het Rode Kruis België en documenten m.b.t. uw verblijf in Griekenland.

Na uw vertrek zou uw oom langs vaderskant u hebben verteld dat er een dreigbrief werd achtergelaten door de taliban. Ook zou u via uw moeder hebben vernomen dat uw oom gedurende twee dagen door de taliban was ontvoerd. Zij zouden hem hebben gevraagd naar uw verblijfplaats. Verder zou er niets meer zijn gebeurd naar aanleiding van uw problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat er heel wat vraagtekens rijzen bij de inhoud van uw asielaanvraag en de geloofwaardigheid van de feiten zoals u ze voorstelt. Dat u op een dag een hond 'talib' zou hebben genoemd en louter omwille van een dergelijk banaal incident danig hard door de taliban zou zijn aangepakt dat zij u wilden doodslaan, uw oom hebben ontvoerd en gemarteld en u een dreigbrief hebben gestuurd (gehoorverslag CGVS, p.7, 13-14 en 16), is immers maar weinig aannemelijk.

Bovendien doet ook het feit dat uw verklaringen omtrent de feiten zo vaag en beknopt zijn verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Zo zijn uw verklaringen betreffende de avond waarop u werd geslagen alles behalve doorleefd. U meent in dit licht door een aantal mensen te zijn gestopt en gedurende een vijftal minuten in elkaar te zijn geslagen, maar kunt er helemaal geen idee van geven om hoeveel mensen het bij benadering ging. U verklaart hierover dat u aanvankelijk slechts drie mensen zag, maar dat het aanvoelde alsof u door tien personen werd geslagen (gehoorverslag CGVS, p.17). Verder weet u uw belagers niet te omschrijven en weet u over de persoon die u tegenhield enkel te zeggen dat hij een baard en tulband had (gehoorverslag CGVS, p.17). Ook bent u er helemaal niet in geslaagd duidelijk te maken hoe u aan uw belagers bent ontsnapt. U verklaart hierover dat 'zij allemaal aan één kant stonden' en dat u via de andere kant, waar er struiken waren, hebt kunnen wegllopen (gehoorverslag CGVS, p.17-18). Dat u zich echter als enkeling kon bevrijden van 'misschien wel tien personen' die u wilden doden, is maar weinig geloofwaardig. Dat u bovendien niet weet te zeggen of deze personen u in de struiken al dan niet hadden achtervolgd (gehoorverslag CGVS, p.18), doet enkel verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Ook over de daarop volgende dreigementen blijft u vaag. Zo is het vooreerst opvallend dat u na het incident waarbij u werd geslagen nog een anderhalve maand thuis bent kunnen blijven zonder dat u of iemand anders van uw familie werd lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p.10 en 18). Dat dit niet gebeurde, omdat uw vader vroeger een belangrijke jihadist was (gehoorverslag CGVS, p.18), is maar weinig aannemelijk en valt niet te rijmen met het feit dat zij u, als zoon, wel wilden vermoorden naar aanleiding van het feit dat u een hond talib had genoemd. Bovendien strookt dit niet met uw verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban u in uw huis is komen zoeken in de periode dat u zich er verschool (gehoorverslag DVZ d.d.29 februari 2012).

Verder is het in dit licht ook opmerkelijk dat de taliban na uw vertrek wel nog een dreigbrief zouden achterlaten en uw oom zouden ontvoeren. Bovendien weet u zo goed als geen informatie te geven over de omstandigheden van uw ooms ontvoering. Hierover weet u enkel te zeggen dat hij van op zijn land werd meegenomen, twee nachten vermist was en werd geslagen omwille van het feit dat u werd gezocht door hen (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 19). Dat u nog minstens een keer per maand

contact zou hebben met uw oom, maar niets meer weet te zeggen over dit incident is opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p.8).

Mocht er ondanks bovenstaande alsnog geloof kunnen worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban in Afghanistan, quod non, dient alsnog de vraag te worden gesteld naar uw actuele vrees. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er sinds de dreigbrief en de ontvoering van uw oom, dit alles binnen de vijf maanden na uw vertrek uit Afghanistan, geen enkele andere indicatie meer is geweest dat de taliban nog steeds naar u op zoek is (gehoorverslag CGVS, p.7, 19 en 20). Ondertussen zijn er bijna zes jaren verstreken sinds uw vertrek uit Afghanistan. Uw verklaring dat de taliban u blijft zoeken eenmaal u door hen wordt gevisieerd, kan in dit licht niet voldoen.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u beweerde problemen met de taliban in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, bent u er dan ook niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

Wat betreft de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag dient te worden bemerkt dat zij bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban, dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De overige documenten die u neerlegt, bevatten geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Alingar van de provincie Laghman, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u behoort tot één van de rijkste families van uw dorp. Uw familie zou immers veel grond, 30 à 35 jerib, hebben geërfd van uw grootvader (gehoorverslag CGVS, p.9-10). Verder kunt u blijkbaar ook op heel wat steun rekenen van uw oom langs vaderskant. Zo zou hij het restaurant dat u uitbaatte na uw terugkeer uit het VK voor u hebben gekocht en nadien weer hebben verkocht (gehoorverslag CGVS, p.9 en 12). Daarnaast regelde en betaalde uw oom ook uw reis naar Europa en hebt u nog steeds maandelijks contact met hem of uw ouders (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 15). Er is dan ook geen reden oom aan te nemen dat u ook bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet meer op de steun van uw familie zou kunnen rekenen. U verklaart verder nooit problemen te hebben gekend met de Afgaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p.10). Dat u niet elders in Afghanistan zou kunnen verblijven omwille van uw problemen met de taliban (gehoorverslag CGVS, p.20-21) kan, gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), niet in overweging worden genomen. Dat u elders in het land niemand kent, kan gezien de nabijheid van uw familie in Jalalabad niet doorwegen als argument. Verder haalt u de algemene veiligheidssituatie in het land aan als reden waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p.20-21).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd.22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd.21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afgaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge

profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) in samenhang gelezen met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Dat verzoeker problemen kende omdat hij een hond uitmaakte voor talib, past in de machtsstrategie van de taliban om een schrikbewind te voeren. Een niet-optreden zou bij de bevolking de indruk wekken dat spotten met de taliban is toegelaten. De taliban wensten een voorbeeld te stellen door verzoeker ter dood te veroordelen en hem in elkaar te slaan. In de taliban-islamitische traditie is respect en eer nog altijd van groot belang en kan niet getolereerd worden dat een hond als talib wordt aangesproken, temeer omdat een hond een onrein dier is volgens de islam.

Vervolgens meent verzoeker dat hij doorleefde en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de manier waarop hij aan zijn belagers is kunnen ontsnappen. Nadat zij hem in elkaar hadden geslagen, namen zij een kleine pauze alvorens aan de volgende ronde te beginnen. Verzoeker maakte gebruik van het donker en vluchtte plotseling weg langs de struiken die aan zijn kant van de weg stonden. Vermits de taliban in het donker niet goed konden zien, wilden zij niet hun benen breken door verzoeker in het donker te achtervolgen. Zij hadden bovendien geen zaklantaarn of fakkel mee om hun pad te kunnen verlichten, zodat een achtervolging weinig zin had. Overigens wisten zij niet met zekerheid of verzoeker gewapend was. Gebruik makend van de natuurlijke begroeiing heeft verzoeker zich gemakkelijk kunnen verschuilen en één van de talibanleden of meerdere kunnen verschalken.

Verder wijst verzoeker erop dat het voor de taliban bijzonder moeilijk was om verzoeker openlijk aan te vallen of te liquideren, aangezien verzoekers vader vroeger een belangrijk jihadist was en veel respect genoot bij de taliban. Enerzijds wilden de taliban dat verzoeker werd terechtgewezen voor zijn “misdad”, anderzijds voelden zij zich geremd door de reputatie van zijn vader. Verzoeker werd wel gezocht in zijn huis door de taliban, maar hij was toen niet aanwezig, hetgeen wel degelijk strookt met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), aangezien dit incident zich situeerde aan het einde van de periode van anderhalve maand.

Betreffende de ontvoering van zijn oom, stelt verzoeker dat uit zijn asielrelaas blijkt dat de taliban verzoeker niet konden ontvoeren zonder getuigen en daarom besloten zijn oom te ontvoeren teneinde druk te zetten op verzoeker om zich spontaan bij de taliban te melden. Hij kan hierover weinig details verstrekken, aangezien zijn oom geblinddoekt werd meegenomen en verscheidene keren werd geslagen door onbekenden op een onbekende locatie.

Verzoeker meent verder dat de taliban niet alle stappen hebben ondernomen om een dreigbrief te schrijven en zijn oom te ontvoeren om vervolgens de zaak volledig te laten schieten omdat zij hem tijdelijk niet kunnen vinden. Integendeel, verzoeker vreest dat de taliban hem onmiddellijk terug zullen viseren en terechtstellen in geval van terugkeer. Het feit dat hij Afghanistan is ontvlucht, is voor de taliban het beste bewijs dat verzoeker boter op het hoofd heeft. Verdere onderzoeken zijn voor de taliban niet nodig. Verzoeker heeft bovendien de originele dreigbrief van de taliban voorgelegd. Dat het document niet zou volstaan om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen, is volgens verzoeker nonsens. Verder werd op het document geen echtheidsonderzoek uitgevoerd, zodat elke verklaring dienaangaande als een blote bewering mag worden gekwalificeerd.

Aangaande het vestigingsalternatief in Jalalabad wijst verzoeker erop dat het leven in familie- en stammenverband in Afghanistan nog steeds zeer belangrijk is. Verzoeker zou in Jalalabad niet anoniem kunnen leven. De buurtbewoners zouden vragen stellen, omdat het in Afghanistan ongepast is om alleen te gaan leven, zonder getrouwd te zijn of met een familielid te leven. Ook voor het vinden van een job zou men vragen stellen. De taliban zouden vroeg of laat op de hoogte geraken van zijn locatie, aangezien de buurtbewoners dit zouden rondvertellen en verzoeker zouden zien als een vreemde eend in de bijt.

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas. Zijn asielrelaas is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het geloofwaardig is en blijft. Het niet up-to-date-zijn van alle stukken in zijn dossier is dan ook geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Het niet meedelen van bepaalde details/anedkotes is te wijten aan stress voor het gehoor op het CGVS, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong. Het CGVS kan uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet concluderen dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven, zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie verwijst verzoeker naar een rapport over Afghanistan van Amnesty International van 2013. Verzoeker leidt hieruit af dat wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan, er een reëel risico is van ernstige schade en dat *“hij zich niet onder de bescherming van de lokale Afghanistan kan, of wegens dat risico, wil stellen”*.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Afghanistan trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven, zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Door afwijzing van zijn asielaanvraag wordt verzoeker *de facto* gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de *“gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de motivering blijkt dat de

bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van verzoekers belangen, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr.205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verder dient opgemerkt dat verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn, de concrete motieven van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij

ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker verklaarde gedurende vijf minuten in elkaar te zijn geslagen, maar kan niet precies aangeven door hoeveel personen en hoe zij eruit zagen (gehoorverslag CGVS, p.17). Verzoeker zou via de struiken ontsnapt zijn, maar weet niet of zijn belagers hem achtervolgden (gehoorverslag CGVS, p.17-18). Verzoekers verklaringen omtrent deze elementen zijn dermate vaag dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Dat de taliban hem niet achtervolgden omdat zij hun benen niet wilden breken en geen fakkel of zaklantaarn bij hadden en omdat zij niet wisten of verzoeker gewapend was, zoals verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt, blijkt niet uit een lezing van het gehoorverslag en is dan ook een losse bewering en een loutere *post factum*-verklaring, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Het is niet aannemelijk dat de taliban, indien zij verzoeker werkelijk wilden doden (gehoorverslag CGVS, p.17), hem gewoon op een dergelijke manier laten ontsnappen.

Na de aanval zou verzoeker nog anderhalve maand thuis hebben gezeten zonder dat hij of iemand van zijn familie werd lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p.10 en 18). Dat dit niet gebeurde omdat zijn vader vroeger een belangrijke jihadist zou geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p.18), valt niet te rijmen met verzoekers verklaring dat zij hem, de zoon van deze jihadist, wilden vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.17). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens het invullen van de vragen van het CGVS op de DVZ wel degelijk dat de taliban in de anderhalve maand dat hij thuis verbleef, naar zijn huis kwamen om hem te zoeken (administratief dossier, stuk 12, p.3). In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het aanvoeren van een gekunstelde *post factum*-verklaring, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing evenmin kan ontkrachten.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: “*Verder is het [...] ook opmerkelijk dat de taliban na uw vertrek wel nog een dreigbrief zouden achterlaten en uw oom zouden ontvoeren. Bovendien weet u zo goed als geen informatie te geven over de omstandigheden van uw ooms ontvoering. Hierover weet u enkel te zeggen dat hij van op zijn land werd meegenomen, twee nachten vermist was en werd geslagen omwille van het feit dat u werd gezocht door hen (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 19). Dat u nog minstens een keer per maand contact zou hebben met uw oom, maar niets meer weet te zeggen over dit incident is opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p.8).*” Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn oom geblinddoekt werd meegenomen en geslagen werd door een onbekende op een onbekende locatie en daardoor niet méér gegevens kan verstrekken, blijkt dit niet uit verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en 19-20). Aldus voert verzoeker opnieuw een loutere *post factum*-verklaring aan, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat de taliban niet alle stappen hebben ondernomen om een dreigbrief te schrijven en zijn oom te ontvoeren om vervolgens de zaak volledig te laten schieten omdat zij hem tijdelijk niet kunnen vinden en dat de taliban hem onmiddellijk terug zullen viseren en terechtstellen in geval van terugkeer, dient opgemerkt dat verzoeker hiervan geen enkel concreet bewijs of geen enkele concrete aanwijzing bijbrengt. Het betreft aldus een hypothetische reden. Aangezien verzoeker reeds in 2007 Afghanistan (voor een tweede keer) verliet omwille van de door hem ingeroepen problemen en er behalve de dreigbrief en de vermeende ontvoering van zijn oom – hetgeen zou geschied zijn in de vijf maanden na zijn vertrek – geen problemen met de taliban meer zijn voorgekomen (gehoorverslag CGVS, p.7, 8, 10-11, 19 en 20), stelt de bestreden beslissing terecht dat de actualiteit van de ingeroepen vrees voor vervolging niet is aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker op het CGVS neergelegde dreigbrief, dient opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet kan herstellen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*.

Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een

asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat het opmerkelijk is dat verzoeker louter voor een banaal incident als het benoemen van een hond als talib danig hard zou zijn aangepakt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad merkt in dit kader op dat verzoeker verklaarde dat zijn familie vermogend is (gehoorverslag CGVS, p.9-10). Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat zijn familie bereid is hem te helpen aangezien alles in zijn familie gedeeld wordt (gehoorverslag CGVS, p.9). Verder zou verzoeker nooit problemen gekend hebben met de Afghaanse autoriteiten of andere Afghaanse burgers (gehoorverslag CGVS, p.10). Bovendien is verzoeker geschoold, heeft hij heel wat werkervaring, zowel in Afghanistan als erbuiten, en spreekt hij Pashtoun en Dari, alsook een beetje Grieks en Engels (gehoorverslag CGVS, p.5, 8, 9 en 11). Gelet op de *sub* 2.3.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet op een vrees voor de taliban beroepen om Jalalabad niet als vestigingsalternatief te bepalen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectief beoordeelde informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (zie map "Landeninformatie"), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

Het rapport van Amnesty International heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en is niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS